

Cartea lui Daniel - Numărul o sută douăzeci și opt

Semnificația profetică a botezului și a ispitirii lui Hristos: Dezvăluirea caracteristicilor a trei puteri mondiale

Jeff Pippenger

2024-03-10

Pecetluirea a început la 11 septembrie 2001, când a coborât îngerul cel puternic din capitolul optsprezece al Apocalipsei. Coborârea lui a fost prefigurată tipologic de coborârea îngerului din Apocalipsa zece, la 11 august 1840, și, de asemenea, de coborârea Duhului Sfânt la botezul lui Hristos. Botezul lui Hristos anticipează coborârea ploii târzii atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate. A început să se manifeste puterea de sus, iar tot atunci avea să se manifeste și puterea din adânc (adâncul fără fund), căci Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată.

Când Hristos a fost botezat, El a mers de îndată în pustie și a postit patruzeci de zile, după care a fost ispitit de Satana cu trei ispite. Fiecare dintre acele trei ispite reprezintă trăsături primare ale fiecăreia dintre cele trei puteri care conduc lumea spre Armaghedon. Acele trei ispite au fost mândria, trăsătură caracteristică a balaurului; apetitul, trăsătură caracteristică a fiarei; și prezumția, trăsătură caracteristică a profetului mincinos. Mândria și autoînălțarea sunt reprezentate de Lucifer în descrierea clasică din Isaia.

Cum ai căzut din cer, o, Luceafăr, fiu al dimineții! Cum ai fost tăiat la pământ, tu, care ai slăbit neamurile! Căci ai zis în inima ta: Mă voi sui la cer; îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea și pe muntele adunării, în laturile miazănoaptei; mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi asemenea Celui Preaînalt. Totuși vei fi coborât în iad, la laturile gropii. Cei ce te vor vedea te vor privi cu luare-aminte și te vor cerceta, zicând: Acesta este omul care a făcut pământul să se cutremure, care a zguduit împărățiile? Isaia 14:12-16.

De cinci ori Lucifer proclamă în inima lui: «Voi». Satana, odinioară numit „purtătorul luminii” (Lucifer), care acum nu mai poartă decât întunericul, este acela „care a zguduit neamurile”. În mod profetic, el este asociat cu „neamurile”, căci el este conducătorul confederației rele a neamurilor și al confederației negustorilor, identificată în Apocalipsa, capitolele șaptesprezece și optsprezece.

"Regii, cârmuitorii și guvernatorii și-au pus asupra lor stigmatul Antihristului și sunt înfățișați ca balaurul care iese să poarte război împotriva sfinților — a acelor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care au credința lui Isus." Mărturii pentru slujitori, 38.

La botezul lui Hristos, Duhul Sfânt a coborât, prefigurând perioada de după 11 septembrie 2001. După botezul Său, Satana L-a ispitit pe Hristos cu oferta de a-I da puterea pe care Satana o folosește pentru a stăpâni împărățiile lumii, căci la căderea lui Adam, Satana devenise stăpânitorul împărățiilor lumii.

Și diavolul, ducându-L pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile lumii. Și diavolul I-a zis: Ție Îți voi da toată această stăpânire și slava lor; căci ea mi-a fost dată și o dau cui voiesc. Dacă, deci, Te vei închina mie, toate vor fi ale Tale. Iar Isus, răspunzând, i-a zis: Înapoia Mea, Satano! Căci este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești. Luca 4:5-8.

Două trăsături principale ale Romei papale (fiara) sunt desfrânarea ei, precum și „hrana” și băutura otrăvite pe care le distribuie.

Totuși am câteva lucruri împotriva ta, fiindcă îngădui acelei femei, Izabela, care își zice prorociță, să învețe și să-i amăgească pe slujitorii mei să săvârșească desfrânare și să mănânce din cele jertfite idolilor. Apocalipsa 2:14.

„Hrana” și băutura pe care le oferă sunt doctrinele ei false.

Marele păcat imputat Babilonului este că ea «a făcut toate neamurile să bea din vinul mâniei curviei ei». Acest potir al îmbătării pe care îl oferă lumii reprezintă doctrinele false pe care le-a acceptat ca rezultat al legăturii ei nelegiuite cu mai-marii pământului. Marea controversă, 388.

Fiara catolicismului amăgește, de asemenea, lumea prin vrăjitoriile ei, ceea ce, din nou, este ceva ce se administrează pe cale internă.

Și lumina unei candelă nu va mai străluci nicidecum în tine; și glasul mirelui și al miresei nu se va mai auzi nicidecum în tine; căci negustorii tăi erau cei mari ai pământului; căci prin vrăjitoriile tale au fost amăgite toate neamurile. Apocalipsa 18:23.

Termenul grecesc tradus drept „sorceries” este pharmakeia, însemnând medicamente. Paharul de aur din mâna ei reprezintă nu doar un pahar din care se bea vin, ci și paharul în care sunt preparate și administrate poțiuni medicale magice. În lumea modernă de astăzi, acele poțiuni magice sunt administrate prin seringi, nu atât într-un pahar. Când Satana va apărea după legea duminicală ce urmează curând, el va săvârși minuni de vindecare. Minunile asociate cu poțiunile și doctrinele false ale papalității au fost reprezentate de faptul că Satana I-a spus lui Hristos să săvârșească o minune, prefăcând piatra în pâine.

Istoria profetică de dinainte și de după legea duminicală are aceleași caracteristici. Perioada de încercare cu privire la icoana fiarei pentru Adventism, care duce la legea duminicală în Statele Unite, tipică perioada de încercare cu privire la icoana fiarei pentru întreaga lume. De aceea suntem informați că „aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii”.

Minunile vindecărilor satanice, săvârșite de Satana după legea duminicală, reprezintă „vrăjitoriile” așa-numitei medicine, care sunt promovate în perioada istorică ce începe la 11 septembrie 2001. Isus a afirmat că: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt al lui Dumnezeu.” „Hrana” Romei o constituie tradițiile și obiceiurile pe care ea le așază deasupra Cuvântului lui Dumnezeu.

În mișcările aflate acum în desfășurare în Statele Unite pentru a asigura instituțiilor și rânduielilor Bisericii sprijinul statului, protestanții calcă pe urmele papistașilor. Ba mai mult, ei deschid calea papalității pentru a-și recăștiga, în America protestantă, supremația pe care a

pierdut-o în Lumea Veche. Iar ceea ce conferă o semnificație și mai mare acestei mișcări este faptul că obiectivul principal avut în vedere este impunerea păzirii duminicii — un obicei care își are originea la Roma și pe care ea îl revendică drept semnul autorității sale. Este duhul papalității — duhul conformării la obiceiurile lumești, al venerării tradițiilor omenești mai presus de poruncile lui Dumnezeu — care pătrunde în bisericile protestante și le determină să săvârșească aceeași lucrare de înălțare a duminicii pe care papalitatea a săvârșit-o înaintea lor. *Marea Controversă*, 573.

Tradiția și obiceiul constituie „hrana” doctrinară pe care fiara o pune în locul Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a-și înălța idolatria păgână.

Nu vedem cum Biserica Romană s-ar putea dezvinovăți de acuzația de idolatrie. Este adevărat, ea susține că se închină lui Dumnezeu prin aceste imagini; tot astfel au făcut și israeliții când s-au închinat înaintea vițelului de aur. Dar mânia Domnului s-a aprins împotriva lor și mulți au fost uciși. Dumnezeu i-a declarat idolatri nelegiuți, iar aceeași consemnare se face astăzi în cărțile cerului împotriva celor ce adoră imagini ale sfinților și ale așa-numiților oameni sfinți.

Și aceasta este religia pe care protestanții încep să o privească cu atâta bunăvoință și care, în cele din urmă, se va uni cu protestantismul. Totuși, această unire nu va fi înfăptuită printr-o schimbare a catolicismului; căci Roma nu se schimbă niciodată. Ea pretinde infailibilitate. Protestantismul este cel care se va schimba. Adoptarea ideilor liberale din partea sa îl va aduce acolo unde va putea da mâna cu catolicismul. „Biblia, Biblia este temelia credinței noastre”, era strigătul protestanților pe vremea lui Luther, în timp ce catolicii strigau: „Părinții, obiceiul, tradiția.” Acum mulți protestanți găsesc anevoios să-și dovedească doctrinele din Biblie și totuși nu au curajul moral de a primi adevărul care presupune purtarea crucii; de aceea ajung repede pe terenul catolicilor și, folosind cele mai bune argumente pe care le au pentru a ocoli adevărul, invocă mărturia Părinților, precum și datinile și poruncile oamenilor. Da, protestanții secolului al nouăsprezecelea se apropie cu repeziciune de catolici în necredința lor față de Scripturi. Dar prăpastia dintre Roma și protestantismul lui Luther, Cranmer, Ridley, Hooper și al nobilei oaste de martiri este astăzi la fel de largă ca și atunci când acești bărbați au făcut protestul care le-a dat numele de protestanți.

Hristos a fost un protestant. El a protestat împotriva închinării formale a națiunii iudaice, care a respins sfatul lui Dumnezeu cu privire la ea însăși. Le-a spus că dădeau drept învățătură poruncile oamenilor și că erau prefăcuți și fătarnici. Ca niște morminte vărute erau frumoși pe dinafară, dar pe dinăuntru plini de necurăție și stricăciune. Reformatorii își au rădăcinile în Hristos și în apostoli. Ei au ieșit și s-au despărțit de o religie a formelor și a ceremoniilor. Luther și adepții lui nu au inventat religia reformată. Ei pur și simplu au acceptat-o, așa cum a fost prezentată de Hristos și de apostoli. Biblia ne este prezentată drept o călăuză suficientă; dar papa și slujitorii săi o sustrag poporului, ca și cum ar fi un blestem, pentru că le dă în vileag pretențiile și mustră idolatria lor. *Review and Herald*, 1 iunie 1886.

Minunile de vindecare, care constituie temelia spiritismului, sunt obiectul ei de negoț.

Mulți caută să explice manifestările spirituale atribuindu-le în întregime fraudei și șiretlicurilor de prestidigitație ale mediumului. Dar, deși este adevărat că roadele înșelăciunii au fost adesea

prezentate drept manifestări autentice, au existat, de asemenea, manifestări vădite ale unei puteri supranaturale. Ciocăniturile misterioase cu care a început spiritismul modern nu au fost rezultatul înșelăciunii sau vicleniei omenești, ci lucrarea directă a îngerilor răi, care astfel au introdus una dintre cele mai reușite amăgiri pierzătoare de suflete. Mulți vor fi prinși în cursă prin credința că spiritismul este doar o impostură omenească; când vor fi aduși față în față cu manifestări pe care nu le pot considera decât supranaturale, vor fi înșelați și vor fi conduși să le accepte drept marea putere a lui Dumnezeu.

Acești oameni trec cu vederea mărturia Scripturilor cu privire la minunile săvârșite de Satana și de agenții săi. Prin ajutor satanic, vrăjitorii faraonului au putut să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu. Pavel mărturisește că, înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, vor fi manifestări asemănătoare ale puterii satanice. Venirea Domnului va fi precedată de "lucrarea lui Satana cu toată puterea și cu semne și minuni mincinoase, și cu toată amăgirea nelegiurii". 2 Tesaloniceni 2:9,10. Iar apostolul Ioan, descriind puterea făcătoare de minuni care se va manifesta în zilele de pe urmă, declară: "El face minuni mari, încât face să coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor, și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin minunile pe care avea puterea să le facă." Apocalipsa 13:13, 14. Aici nu sunt prevestite simple prefăcătorii. Oamenii sunt amăgiți prin minunile pe care agenții lui Satana au puterea să le facă, nu prin cele pe care doar pretind că le fac. Marea controversă, 553.

Doctrinile false întemeiate pe obiceiuri și tradiții, manifestările spiritualiste ale minunilor, industria medico-industrială contrafăcută și combinarea artei conducerii bisericești cu arta guvernării statale sunt toate atributele fiarei catolicismului. Mândria este o caracteristică a puterii balaurului. Presumpțiunea este caracteristica profetului mincinos al protestantismului apostat.

Iar Isus, plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan și a fost călăuzit de Duhul în pustie, timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavolul. Și în acele zile n-a mâncat nimic; iar când s-au sfârșit, a flămânzit. Și diavolul i-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine. Iar Isus i-a răspuns, zicând: Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu. Luca 4:1-4.

Prezumția este un substantiv care se referă la actul sau cazul de a considera ceva drept adevărat fără dovezi sau probe suficiente. Ea implică formularea unei judecăți ori desprinderea unei concluzii pe baza unor informații incomplete sau insuficiente. Prezumția poate, de asemenea, să implice un anumit grad de încredere în propria presupunere, chiar și atunci când aceasta nu este pe deplin întemeiată.

Protestantismul apostat a acceptat duminica drept ziua de închinare față de Dumnezeu, fără nicio dovadă din Cuvântul lui Dumnezeu care să susțină acea idee eronată, și aceasta în timp ce mărturisește în cunoștință de cauză că este protestant, cu motto-ul „Numai Cuvântul lui Dumnezeu”, sau, după cum a proclamat Martin Luther, „Sola Scriptura!” Ei aleg să o accepte pe temeiul tradițiilor și obiceiurilor Bisericii Romei, sau poate pur și simplu ca pe o moștenire primită de la înaintașii lor. La strigătul puternic al îngerului al treilea, va fi descoperit limpede adevărul că nu există absolut nicio justificare pentru închinarea la soare care să poată fi întemeiată pe Biblie, iar atunci cei care vor continua în presupunerea lor eronată vor primi semnul fiarei.

„Dacă lumina adevărului ți-a fost prezentată, descoperindu-ți Sabatul poruncii a patra și arătând că nu există niciun temei în Cuvântul lui Dumnezeu pentru păzirea duminicii, și totuși continui să te agăți de sabbatul fals, refuzând să sfințești Sabatul pe care Dumnezeu îl numește «ziua Mea cea sfântă», primești semnul fiarei. Când are loc aceasta? — Când te supui decretului care îți poruncește să încetezi lucrul duminica și să te închini lui Dumnezeu, deși știi că nu se găsește niciun cuvânt în Biblie care să arate că duminica este altceva decât o zi obișnuită de lucru, îți dai consimțământul să primești semnul fiarei și respingi pecetea lui Dumnezeu. Dacă primim acest semn pe frunte sau pe mână, judecățile rostite împotriva neascultătorilor trebuie să cadă asupra noastră. Dar pecetea Dumnezeului celui viu este așezată asupra celor care păzesc în mod conștiincios Sabatul Domnului.” Review and Herald, 27 aprilie 1911.

Slăbiciunea, în general înțeleasă, a Partidului Republican constă în disponibilitatea lor de a presupune că adversarii lor politici sunt dreți și onești, când roadele Partidului Democrat dovedesc cu claritate că aceștia sunt copiii tatălui minciunii. În mod repetat și consecvent, republicanii îi iau pe adversarii lor politici la cuvânt, deși li s-a arătat iar și iar că aceștia nu-și țin niciodată cuvântul. Ei proiectează asupra lor motivații oneste, deși aceștia au arătat, în mod repetat, că nu există niciun temei rațional care să susțină proiecțiile defectuoase ale republicanilor cu privire la onestitatea și integritatea scontate. Este adevărat, de asemenea, că mulți republicani refuză să apere principiul pentru câștig financiar personal sau din pricina unor circumstanțe imorale ascunse care îi fac ușor de manipulat, dar trăsătura profetică principală a Partidului Republican este prezumția.

Este atributul prezumțiozității, marcat profetic la protestanții apostatați, care le îngăduie să se prefacă că au luat poziția morală și politică superioară, când, în realitate, au abdicat de la îndatoririle lor civice, sub așteptarea deșartă că adversarii lor politici își vor ține cuvântul. Definiția foarte răspândită a nebuniei este să încerci să faci același lucru iarăși și iarăși, așteptând un alt rezultat, și totuși, republicanii susțin că democrații sunt cei care au fost molipsiți de nebunie, așa cum se manifestă ea în ura lor față de Trump.

Totuși, nebunia republicanilor este ilustrată în mod repetat atunci când acceptă compromisuri, sub premisa că compromisul este produsul procesului legislativ, în timp ce compromisurile lor politice, despre care afirmă că se întemeiază pe principiul „procesului legislativ”, sunt făcute cu o clasă care nu face niciodată compromisuri. Democrații cedează teren în procesul politic doar atunci când sunt pe deplin constrânși de raportul de forțe numeric împotriva lor. Nu au oferit niciodată dovezi că ar lucra cu adevărat pentru un teren de mijloc prin procesul politic. Nebunia republicanilor constă în așteptările lor repetate, optimiste, față de ceilalți, care sunt în întregime neîntemeiate.

De departe, marea majoritate a celor care îl susțin pe Donald Trump vor mărturisi faptul că cea mai rea trăsătură a lui Trump este disponibilitatea lui de a accepta bărbați drept susținători ai agendei sale, chiar și atunci când dovezile disponibile indică faptul că a fost în întregime prezumție din partea lui să facă acea alegere. Prezumția este atributul profetic al protestantismului apostat. Satana L-a ispitit pe Hristos citând Biblia, dar, procedând astfel, a răstălmăcit pasajul, transformându-l într-o încercare neîntemeiată și nebiblică.

Și l-a dus la Ierusalim, l-a așezat pe streșina templului și i-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos de aici; căci este scris: El va da poruncă îngerilor Săi pentru tine, ca să te păzească; și pe mâini te vor purta, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: S-a zis: Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău. Luca 4:9-12.

Când va veni, în curând, legea duminicală, protestanții din Statele Unite vor fi cei care vor lua porunca biblică de a înceta lucrul în ziua Sabatului și vor răstălmăci porunca de a I se aduce închinare lui Dumnezeu în Sabatul zilei a șaptea, transformând-o într-o poruncă inventată, potrivit căreia, în realitate, ziua soarelui din păgânism este aceea în care oamenii sunt obligați să se închine. Ei vor răstălmăci un pasaj biblic, transformându-l într-un test nejustificat și nebiblic.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Am văzut că fiara cu două coarne avea o gură de balaur, și că puterea ei era în capul ei, și că decretul avea să iasă din gura ei. Apoi am văzut Mama Desfrânatelor; mama nu era una cu fiicele, ci separată și deosebită de ele. Ea și-a avut vremea, și aceasta a trecut, iar fiicele ei, sectele protestante, urmau să intre în scenă și să pună în practică același cuget pe care îl avusese mama când îi prigonea pe sfinți. Am văzut că, pe măsură ce puterea mamei era în declin, fiicele creșteau, iar în curând vor exercita puterea odinioară exercitată de mamă.

Am văzut că biserica nominală și adventiștii nominali, ca Iuda, ne vor trăda în mâinile catolicilor, pentru a le câștiga influența, spre a se ridica împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor obscur, puțin cunoscut catolicilor; însă bisericile și adventiștii nominali, care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne urau din pricina Sabatului, deoarece nu-l puteau combate), îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca pe unii ce nesocotesc rânduielile poporului; adică păzesc Sabatul și nesocotesc duminica.

Atunci, catolicii îi îndeamnă pe protestanți să meargă înainte și să emită un decret ca toți cei care nu vor păzi prima zi a săptămânii, în locul zilei a șaptea, să fie uciși. Iar catolicii, al căror număr este mare, vor sta de partea protestanților. Catolicii își vor da puterea icoanei fiarei. Iar protestanții vor lucra așa cum mama lor a lucrat înaintea lor, spre a nimici pe sfinți. Dar înainte ca decretul lor să aducă sau să poarte rod, sfinții vor fi izbăviți prin Glasul lui Dumnezeu. Spalding și Magan, 1, 2.